

ANAYASA MAHKEMESİ KARARI

Esas Sayısı:2019/34

Karar Sayısı:2019/97

Karar Tarihi:25/12/2019

R.G. Tarih – Sayı:11/2/2020 – 31036

İTİRAZ YOLUNA BAŞVURAN: Yargıtay 21. Hukuk Dairesi

İTİRAZIN KONUSU: 11/1/2011 tarihli ve 6098 sayılı Türk Borçlar Kanunu’nun 55. maddesinin birinci fıkrasının üçüncü cümlesinin Anayasa’nın 9. ve 138. maddelerine aykırılığı ileri sürülerek iptaline ve yürürlüğünün durdurulmasına karar verilmesi talebidir.

OLAY: İş kazası sebebiyle bakım gerektirir şekilde malul kalan kişi ile eşi ve çocukları tarafından maddi ve manevi tazminat talebiyle açılan davada itiraz konusu kuralın Anayasa’ya aykırı olduğu kanısına varan Mahkeme, iptali için başvurmuştur.

I. İPTALİ İSTENEN KANUN HÜKMÜ

Kanun’un itiraz konusu kuralın da yer aldığı 55. maddesi şöyledir:

“c. Belirlenmesi

*MADDE 55- Destekten yoksun kalma zararları ile bedensel zararlar, bu Kanun hükümlerine ve sorumluluk hukuku ilkelerine göre hesaplanır. Kısmen veya tamamen rücu edilemeyen sosyal güvenlik ödemeleri ile ifa amacını taşımayan ödemeler, bu tür zararların belirlenmesinde gözetilemez; zarar veya tazminattan indirilemez. **Hesaplanan tazminat, miktar esas alınarak hakkaniyet düşüncesi ile artırılmaz veya azaltılamaz.***

Bu Kanun hükümleri, her türlü idari eylem ve işlemler ile idarenin sorumlu olduğu diğer sebeplerin yol açtığı vücut bütünlüğünün kısmen veya tamamen yitirilmesine ya da kişinin ölümüne bağlı zararlara ilişkin istem ve davalarda da uygulanır.”

II. İLK İNCELEME

1. Anayasa Mahkemesi İçtüzüğü hükümleri uyarınca Zühtü ARSLAN, Burhan ÜSTÜN, Engin YILDIRIM, Serdar ÖZGÜLDÜR, Recep KÖMÜRCÜ, Hicabi DURSUN, Celal Mümtaz AKINCI, Muammer TOPAL, M. Emin KUZ, Hasan Tahsin GÖKCAN, Kadir ÖZKAYA, Rıdvan GÜLEÇ, Recai AKYEL, Yusuf Şevki HAKYEMEZ ve Yıldız SEFERİNOĞLU’nun katılımlarıyla 10/4/2019 tarihinde yapılan ilk inceleme toplantısında dosyada eksiklik bulunmadığından işin esasının incelenmesine, yürürlüğü durdurma talebinin esas inceleme aşamasında karara bağlanmasına OYBİRLİĞİYLE karar verilmiştir.

III. ESASIN İNCELENMESİ

2. Başvuru kararı ve ekleri, Raportör Hülya ÇOŞTAN ÇETİN tarafından hazırlanan işin esasına ilişkin rapor, itiraz konusu kanun hükmü, dayanılan ve ilgili görülen Anayasa kuralları ve bunların gerekçeleri ile diğer yasama belgeleri okunup incelendikten sonra gereği görüşülüp düşünüldü:

A. Anlam ve Kapsam

3. Kanun'un birinci kısmının "*Borç İlişkisinin Kaynakları*" başlıklı birinci bölümünde sırasıyla "*Sözleşmeden Doğan Borç İlişkileri*", "*Haksız Fiilden Doğan Borç İlişkileri*" ve "*Sebepsiz Zenginleşmeden Doğan Borç İlişkileri*" düzenlenmiştir. Böylelikle haksız fiil, zarar veren taraf ile zarar gören taraf arasında borç doğuran bir hukuki sebep olarak nitelendirilmiştir. Haksız fiilden doğan borç, zarar görenin zararının giderilmesini amaçlayan tazminat borcudur.

4. Kanun'un 55. maddesinin birinci fıkrasının ilk cümlesinde, Kanun'un haksız fiil sorumluluğunu düzenleyen kurallarına atıfta bulunulmuştur. Kanun'un 49 ila 52. maddelerinde haksız fiil sorumluluğuna ilişkin genel esaslar belirlenmiştir. Kanun'un 49. maddesinin birinci fıkrasına göre "*Kusurlu ve hukuka aykırı bir fiille bir başkasına zarar veren, bu zararı gidermekle yükümlüdür.*"

5. Kanun'un "*Zararın ve kusurun ispatı*" başlıklı 50. maddesinin birinci fıkrasında kusuru ve zararı ispat külfeti kural olarak zarar görene yüklenmiştir. İkinci fıkrada ise "*Uğranılan zararın miktarı tam olarak ispat edilemiyorsa hâkim, olayların olağan akışını ve zarar görenin aldığı önlemleri göz önünde tutarak, zararın miktarını hakkaniyete uygun olarak belirler*" kuralına yer verilerek zararın tam olarak ispatlanamadığı hâllerde zararı belirleme konusunda hâkime takdir yetkisi tanınmıştır.

6. Kanun'un haksız fiil sorumluluğundan doğan tazminat borcunun belirlenmesini düzenleyen 51. maddesinin birinci fıkrasında "*Hâkim, tazminatın kapsamını ve ödenme biçimini, durumun gereğini ve özellikle kusurun ağırlığını göz önüne alarak belirler*" kuralı yer almaktadır. Kuralda tazminatın belirlenmesi konusunda hâkime takdir yetkisi tanınmakta ve bu yetkinin haksız fiilin yol açtığı durumun gerekleri ile zarar verenin kusurunun ağırlığının dikkate alınarak kullanılacağı düzenlenmektedir.

7. Kanun'un tazminatın indirilmesini düzenleyen 52. maddesinin birinci fıkrasında "*Zarar gören, zararı doğuran fiile razı olmuş veya zararın doğmasında ya da artmasında etkili olmuş yahut tazminat yükümlüsünün durumunu ağırlaştırmış ise hâkim, tazminatı indirebilir veya tamamen kaldırabilir*" denilerek tazminatın indirilmesine veya kaldırılmasına imkân veren sebepler belirlenmiştir. Kuralın ikinci fıkrasında da zarar görenin hafif kusurlu olması, tazminatı ödemesi hâlinde yoksulluğa düşecek olması ve hakkaniyetin de gerekli kılması şartlarının birlikte gerçekleşmesi hâlinde hâkimin tazminatı indirebileceği düzenlenmiştir.

8. Kanun'un yukarıda belirtilen kurallarında zararın niteliği bakımından herhangi bir ayrıma yer verilmemiştir. Başka bir ifadeyle bu kurallar haksız fiil sonucunda meydana gelen eşya zararı ile bedensel zarar ve ölüm sebebiyle uğranılan zarar arasında herhangi bir ayrım öngörmemektedir. Kanun'un itiraz konusu kuralı da içeren 55. maddesinin birinci fıkrası ise haksız fiilin ölüm veya bedensel zarara yol açması hâlinde maddi tazminatın belirlenmesine ilişkindir. Anılan fıkranın birinci cümlesinde destekten yoksun kalma zararları ile bedensel zararların bu Kanun hükümlerine ve sorumluluk ilkelerine göre hesaplanacağı belirtilmiştir. Aynı fıkranın ikinci cümlesinde ise kısmen veya tamamen rücu edilemeyen sosyal güvenlik ödemeleri ile ifa amacını taşımayan ödemelerin, bu tür zararların belirlenmesinde gözetilemeyeceği, zarardan veya tazminattan indirilemeyeceği kurala bağlanmıştır.

9. Kanun'un 55. maddesinin birinci fıkrasının itiraz konusu üçüncü cümlesinde de hesaplanan tazminatın, miktar esas alınarak hakkaniyet düşüncesi ile artırılmayacağı veya azaltılmayacağı öngörülmektedir. Bu itibarla haksız fiil sebebiyle meydana gelen destekten yoksun kalma zararı ile bedensel zararın tazmini amacıyla hesaplanan maddi tazminattan kural uyarınca hakkaniyet düşüncesi ile indirim veya artırım yapılamayacaktır.

10. Genel nitelikteki kanuni düzenlemelerin somut olaya uygulanabilmesi ihtiyacının varlığı ve somut olaya göre değişebilecek olgulara bağlı olarak ortaya çıkabilecek çeşitli hukuki ilişkilerin her birinin kanunla düzenlenmesinin mümkün olmaması nedeniyle kanun koyucu hâkime takdir yetkisi tanıyan kurallar öngörmüştür. Takdir yetkisinin tanınması hâlinde bu yetkinin sınırının da yetkiyi düzenleyen kanun hükümleri ile belirlenebileceği açıktır. Bu bağlamda itiraz konusu kuralda yer alan “...*hakkaniyet düşüncesi ile...*” ibaresinin, dava konusu uyuşmazlığa ve taraflara özgü sebepler dikkate alınmaksızın sadece tazminatın miktarına dayanan indirim veya artırımın hakkaniyet kavramı içerisinde değerlendirilemeyeceğine işaret ettiği anlaşılmaktadır.

B. İtirazın Gerekçesi

11. Başvuru kararında özetle; hesaplanan tazminatın miktar esas alınarak artırılamayacağını veya azaltılamayacağını düzenleyen itiraz konusu kuralın, Kanun’un zararın ve tazminatın belirlenmesi ile tazminatın indirilmesinde hâkime takdir yetkisi tanıyan kurallarıyla çeliştiği, hesaplanan tazminat üzerinde artırım veya indirim yapılamaması sebebiyle kuralla hâkimin takdir yetkisine müdahale edildiği ve adeta bilirkişinin hâkimin yerine geçirildiği belirtilerek kuralın Anayasa’nın 9. ve 138. maddelerine aykırı olduğu ileri sürülmüştür.

C. Anayasa’ya Aykırılık Sorunu

12. 30/3/2011 tarihli ve 6216 sayılı Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri Hakkında Kanun’un 43. maddesi uyarınca kural, ilgisi nedeniyle Anayasa’nın 17. ve 35. maddeleri yönünden de incelenmiştir.

13. Anayasa’nın 17. maddesinde “*Herkes, yaşama, maddî ve manevî varlığını koruma ve geliştirme hakkına sahiptir*” hükmüne yer verilmiştir. Kişinin yaşama hakkı ile maddi ve manevi varlığını koruma ve geliştirme hakkı, birbirleriyle sıkı bağlantıları olan, devredilmez ve vazgeçilmez haklarından biridir. Anayasa’nın anılan maddesi kişinin yaşama hakkı ile maddi ve manevi varlığını, olası müdahalelere karşı güvence altına almaktadır. Bu çerçevede devletin, kişinin yaşama hakkı ile maddi ve manevi varlığına yönelen müdahaleleri önleme, önlenememiş olan müdahalelere yönelik olarak da bu müdahalelerden doğan zararların etkili bir şekilde karşılanmasını sağlama yükümlülüğü bulunmaktadır.

14. Kişinin vücut bütünlüğüne yapılan bir müdahaleden doğan zararların etkili bir şekilde tazmin edilmesini sağlamaya yönelik sistemin kurulması da devletin, Anayasa’nın 17. maddesinden doğan koruma yükümlülüğü kapsamındadır. Bu çerçevede itiraz konusu kuralın destekten yoksun kalma zararları ile bedensel zararların giderilmesi amacıyla hesaplanan tazminattan sadece miktar dikkate alınarak indirim yapılmasını engellemek suretiyle etkili bir tazminin sağlanmasını ve bu suretle yaşama hakkı ile maddi ve manevi varlığını koruma ve geliştirme hakkını korumayı amaçladığı anlaşılmaktadır.

15. Anayasa’nın 35. maddesinde “*Herkes, mülkiyet ve miras haklarına sahiptir./ Bu haklar, ancak kamu yararı amacıyla, kanunla sınırlanabilir./ Mülkiyet hakkının kullanılması toplum yararına aykırı olamaz.*” denilmek suretiyle mülkiyet hakkı güvenceye bağlanmıştır. Anayasal anlamda mülkiyet hakkı ekonomik değer ifade eden ve değeri parayla ölçülebilen her türlü mal varlığı hakkını kapsamaktadır. Belli durumlarda bir ekonomik değer veya icrası mümkün bir alacağı elde etmeye yönelik meşru bir beklenti de Anayasa’da yer alan mülkiyet hakkı güvencesinden yararlanabilir. Bu kapsamda meşru beklenti; makul bir şekilde ortaya konmuş icra edilebilir bir alacağın doğurduğu, bir kanun hükmüne veya başarılı olma ihtimalinin yüksek olduğunu gösteren yerleşik bir yargı içtihadına dayanan, yeterli somutluğa sahip nitelikteki bir beklentidir (Mehmet Şentürk [GK], B. No: 2014/13478, 25/7/2017, § 41).

16. Haksız fiil nedeniyle zarar gören kişinin uğradığı veya uğrayacağı maddi zararın tazminine yönelik beklentisi, haksız fiil nedeniyle mal varlığında gerçekleşen azalmanın veya gerçekleşmesi engellenen artışın zarar veren kişi tarafından giderilmesi talebini ifade etmektedir. Dolayısıyla zarar gören kişilerin, destekten yoksun kalma zararı ile bedensel zararının tazminine yönelik maddi tazminat alacaklarına ilişkin, Kanun'a dayanan beklentisi mülkiyet hakkı kapsamındadır. Zarar veren kişi bakımından da mal varlığında azalmaya neden olan tazminat borcu bu yönüyle mal varlığı hakkı niteliğinde olup mülkiyet hakkının koruması altındadır. Zararın belirlenmesini ve tazminatın hesaplanmasını düzenleyen kurallar da zarar görenin tazminat alacağı hakkının, dolayısıyla zarar verenin de tazminat borcunun kapsamının belirlenmesine ilişkin kurallardır.

17. İtiraz konusu kuralda yer alan *"Hesaplanan tazminat,..."* ibaresi ile ifade edilen, kuralın gerekçesinde de belirtildiği üzere Kanun'un 49 ila 52. maddeler hükümlerine ve sorumluluk hukuku ilkelerine göre hesaplanan tazminattır. Başka bir ifadeyle hesaplanan tazminat, Kanun'un zararın ve tazminatın belirlenmesini düzenleyen 50. ve 51. maddeleri ile tazminatın indirilmesine veya tamamen kaldırılmasına ilişkin esasları hükme bağlayan 52. maddesi ve 55. maddesinin birinci fıkrasının birinci ve ikinci cümleleri uyarınca belirlenmektedir.

18. İtiraz konusu kural ise açıklanan şekilde hesaplanan tazminat üzerinden yalnızca tazminatın çok olduğu gerekçesi ile indirim yapılamayacağını ya da sadece tazminatın az olduğu gerekçesi ile artırım yapılamayacağını düzenlemek suretiyle miktarın çokluğuna dayanılarak yapılacak olası bir indirim ile zarar görenin mülkiyet hakkının ve benzer şekilde sadece miktarın azlığına dayanılarak yapılacak olası bir artırım ile zarar verenin mülkiyet hakkının sınırlandırılmayacağını hüküm altına almaktadır.

19. Tazminatın amacı zararın tazmin edilmesini sağlamaktır. Bu nedenle tazminat, zarar görenin zenginleşmesi veya zarar verenin cezalandırılması sonucuna yol açmamalıdır. Dolayısıyla hesaplanacak tazminatın azami miktarı gerçek zarar ile sınırlıdır. Bu yönüyle kural, hesaplanan tazminatın yalnızca miktar gözetilerek azaltılamayacağını öngörmek suretiyle zarar görenin mülkiyet hakkı kapsamındaki meşru beklentisini korumaktadır. Öte yandan aynı nedenle tazminat miktarının artırılmamasına ilişkin kural fazla tazminat ödenmesini engellemek suretiyle, zarar verenin mülkiyet hakkını korumaktadır. Bu nedenle, zarar veren ve zarar gören tarafların menfaatlerini adil bir şekilde dengeleyerek tarafların mülkiyet hakkının korunmasını amaçladığı anlaşılan kuralın zarar görenin veya zarar verenin mülkiyet hakkını sınırlandıran bir yönü bulunmamaktadır.

20. Anayasa'nın 138. maddesinin birinci fıkrasında *"Hâkimler, görevlerinde bağımsızdırlar; Anayasaya, kanuna ve hukuka uygun olarak vicdanî kanaatlerine göre hüküm verirler"* denilmektedir. Hâkimin vicdani kanaatine göre vereceği hüküm öncelikle kanuna ve hukuka uygun olmalıdır. Başka bir ifadeyle hâkim hukukun ve kanunun izin verdiği sınırlar içinde vicdani kanaatine göre hüküm verecektir. Anayasa'nın anılan maddesinin ikinci fıkrasında ise *"Hiçbir organ, makam, merci veya kişi, yargı yetkisinin kullanılmasında mahkemelere ve hâkimlere emir ve talimat veremez; genelge gönderemez; tavsiye ve telkinlerde bulunamaz"* kuralı yer almaktadır.

21. Tazminatın hesaplanabilmesi yerleşik yargı uygulamasında da kabul edildiği üzere hukuk bilimi dışında özel bilgi gerektirmektedir. Bu sebeple tazminat hesaplanması gereken davalarda mahkemeler bilirkişinin görüşünün alınmasına karar verebilmektedir. Bilirkişinin görüşüne başvurulmasının hukuki dayanağı 12/1/2011 tarihli ve 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun 266. maddesidir. Bu maddenin (1) numaralı fıkrasının ilk

cümlesinde “*Mahkeme, çözümünü hukuk dışında, özel veya teknik bilgiyi gerektiren hâllerde, taraflardan birinin talebi üzerine yahut kendiliğinden, bilirkişinin oy ve görüşünün alınmasına karar verir*” denilmektedir. Ancak bilirkişinin görüşünün alınması, hâkimin bu görüşe bağlı kalarak karar vermesini zorunlu kılmamaktadır. Hâkim diğer delillerle birlikte bilirkişi görüşünü de serbestçe değerlendirme ve gerektiğinde bu görüşe itibar etmeme yetkisine sahiptir. Nitekim anılan Kanun’un 282. maddesinde “*Hâkim, bilirkişinin oy ve görüşünü diğer delillerle birlikte serbestçe değerlendirir*” kuralına yer verilerek bilirkişinin görüşünün bağlayıcı olmadığı ve hâkim tarafından serbestçe değerlendirileceği hüküm altına alınmıştır. Dolayısıyla hâkimin destekten yoksun kalma zararı ile bedensel zararın varlığı hâlinde maddi tazminatın hesaplanmasına ilişkin bilirkişi raporunu da diğer deliller ile birlikte serbestçe değerlendireceği açıktır. Bu itibarla kuralın hâkimlerin bağımsızlığı ilkesini ihlal eden bir yönü bulunmamaktadır.

22. Açıklanan nedenlerle kural, Anayasa’nın 17., 35. ve 138. maddelerine aykırı değildir. İtirazın reddi gerekir.

Selahaddin MENTEŞ bu görüşe katılmamıştır.

Kuralın Anayasa’nın 9. maddesiyle ilgisi görülmemiştir.

IV. YÜRÜRLÜĞÜN DURDURULMASI TALEBİ

23. Dava dilekçesinde özetle; itiraz konusu kuralın Anayasa’ya açıkça aykırı olduğu ve uygulanması hâlinde hukuk devleti yönünden giderilmesi olanaksız durum ve zararlara yol açacağı belirtilerek yürürlüğünün durdurulmasına karar verilmesi talep edilmiştir.

11/1/2011 tarihli ve 6098 sayılı Türk Borçlar Kanunu’nun 55. maddesinin birinci fıkrasının üçüncü cümlesine yönelik iptal talebi 25/12/2019 tarihli ve E.2019/34, K.2019/97 sayılı kararla reddedildiğinden bu cümleye ilişkin yürürlüğün durdurulması talebinin REDDİNE 25/12/2019 tarihinde OYBİRLİĞİYLE karar verildi.

V. HÜKÜM

11/1/2011 tarihli ve 6098 sayılı Türk Borçlar Kanunu’nun 55. maddesinin birinci fıkrasının üçüncü cümlesinin Anayasa’ya aykırı olmadığına ve itirazın REDDİNE, Selahaddin MENTEŞ’in karşıoyu ve OYÇOKLUĞUYLA 25/12/2019 tarihinde karar verildi.

Başkan
Zühtü ARSLAN

Başkanvekili
Hasan Tahsin GÖKCAN

Başkanvekili
Recep KÖMÜRCÜ

Üye
Serdar ÖZGÜLDÜR

Üye
Burhan ÜSTÜN

Üye
Engin YILDIRIM

Üye
Hicabi DURSUN

Üye
Celal Mümtaz AKINCI

Üye
Muammer TOPAL

Üye
M. Emin KUZ

Üye
Kadir ÖZKAYA

Üye
Rıdvan GÜLEÇ

Üye
Yusuf Şevki HAKYEMEZ

Üye
Yıldız SEFERİNOĞLU

Üye
Selahaddin MENTEŞ

KARŞI OY

1. 6098 sayılı Borçlar Kanunu’nun 35. maddesinin birinci fıkrasının ikinci cümlesinin Anayasa’ya aykırılığı talebi, sayın çoğunluk tarafından reddine karar verilmiştir.

Aşağıdaki gerekçelerle sayın çoğunluğun görüşüne katılmıyorum.

2. Mahkemenin kararında, iptal istemi, hükme itiraz gerekçeleri özetlenmiştir.

3. Öğretide ve uygulamada çoğunlukla bu düzenlemenin Türkiye’ye özgü bir kural olduğu, uygulamada ortaya çıktığı varsayılan yanlışlığın önüne geçmeye çalışan adeta malumun ilanı sayılabilecek bir düzenleme niteliğinde olduğu kabul edilmektedir.

4. İptali istenen hüküm, yargılamanın temel süjelerinden biri olan hakimin davaya olan katkısını tamamen ortadan kaldırmaktadır. Yargıtay 1. Hukuk Dairesinin 31/12/1976 tarih 1976/9370 karar sayılı kararında veciz bir şekilde ifade edildiği gibi “*Hakim tabiata, olağana, gerçeğe uygun bir şekilde katı kalpler ve katı kalıplar içerisinde sıkışıp kalmadan uyumsuzluğa insan kokusu taşıyan bir çözüm getirmek zorundadır.*” Bu veciz ifade çerçevesinde ifade edilen hakimin davaya katkısı madde metni karşısında olası değildir.

5. Madde sistematigi incelendiğinde uygulamada hakimi çelişkiye düşürecek bir sonuç doğurma ihtimalinin olduğu da açıktır.

6. **Hakkaniyet kavramı;** adaletin özel ve bireyselleştirilmiş veya somutlaştırılmış şeklini ifade eder. Hakkaniyet somut ve belirgin olayların adaletidir. Daha doğrusu adaletin somut olaylara uygulanmasıdır. Türk Medeni Kanunu’nun 4. maddesinde hakimin hukuka ve hakkaniyete göre karar vereceği hükme bağlanmıştır. Bu hükmün amacı hakimin adalete uygun bir karar vermesini sağlamaktır. Hakimin hakkaniyete göre karar vermesiyle sosyal adalet de sağlanmaktadır.

7. Anayasa’nın 9. maddesine göre; “*Yargı yetkisi, Türk milleti adına bağımsız ve tarafsız mahkemelerce kullanılır.*”

Anayasa’nın 138. maddesine göre; “*Hakimler, görevlerinde bağımsızdırlar; Anayasaya, kanuna ve hukuka uygun olarak vicdani kanaatlerine göre hüküm verirler.*”

Hiçbir organ, makam, merci veya kişi, yargı yetkisinin kullanılmasında mahkemelere ve hakimlere emir ve talimat veremez; genelge gönderemez; tavsiye ve telkinde bulunamaz.

Görülmekte olan bir dava hakkında Yasama Meclisinde yargı yetkisinin kullanılması ile ilgili soru sorulamaz, görüşme yapılamaz veya herhangi bir beyanda bulunulamaz.

Yasama ve yürütme organları ile idare, mahkeme kararlarına uymak zorundadır; bu organlar ve idare, mahkeme kararlarını hiçbir suretle değiştiremez ve bunların yerine getirilmesini geciktiremez.”

8. Yukarıda belirtilen gerekçelerle Borçlar Kanunu’nun 55. maddesinde yer alan “*Hesaplanan tazminat miktar esas alınarak hakkaniyet düşüncesiyle artırılmaz veya azaltılamaz.*” düzenlemesinin Anayasa’nın 9. ve 138. maddelerine aykırı olması nedeniyle iptali gerektiği düşüncesiyle sayın çoğunluğun düşüncesine katılmadım.

ye
Selahaddin
MENTEş